

Книгата на Даниил – сто двадесет и пета

Разкриване на пророческото значение: тълкуване на Даниил 11:40 и неговите последици за съвременното християнство

Jeff Pippenger

2024-03-09

Четиридесети стих на Даниил единадесета глава започва при времето на края, но стихът посочва две времена на края и следователно позволява на изследователя на пророчеството да съпостави първото време на края с второто време на края. Когато това приложение бъде направено, линията на милеритската история, започнала през 1798 година, върви успоредно с историята на Съединените щати през 1989 година. Двете линии обозначават линията на истинския протестантски рог и линията на републиканския рог на земния звяр от Откровение, тринадесета глава. И двете линии започват при времето на края през 1798 година, а времето на края през 1989 година просто допълва и предоставя второ свидетелство за ориентирите на истината, които са разпечатани в стиха.

Движението на третия ангел настъпи на 22 октомври 1844 г., но бе отложено поради седемгодишния бунт от 1856 до 1863 г. Идването на третия ангел бе повторено на 11 септември 2001 г. 1863 г. бе предобразена от първото разполагане на стан на древния Израил в Кадис и от бунта на десетте съгледвачи, а 11 септември 2001 г. бе предобразен от последното разполагане на стан на древния Израил в Кадис и от бунта на Моисей. Бунтът от 1863 г. представляваше първия бунт в Кадис, който доведе до присъда за смърт в пустинята. Бунтът от 11 септември 2001 г. представляваше последния бунт в Кадис, който доведе до смъртта на ръководството на лаодикийския адвентизъм.

Слизането на ангела на 11 август 1840 г., което въведе движението от 1840 до 1844 г., което сестра Уайт нарече славно проявление на Божията сила, предобразяваше 11 септември 2001 г. и посочи славно проявление на Божията сила.

„Ангелът, който се съединява в прогласяването на вестта на третия ангел, трябва да озари цялата земя със своята слава. Тук е предсказано дело със световен обхват и необикновена мощ. Адвентното движение от 1840–44 г. беше славно проявление на Божията сила; вестта на първия ангел беше занесена до всяка мисионерска станция по света, а в някои страни имаше най-големия религиозен интерес, наблюдаван в която и да е земя след Реформацията на шестнадесети век; но всичко това ще бъде надминато от могъщото движение под последното предупреждение на третия ангел.“ Великата борба, 611.

Първото идване на третия ангел на 22 октомври 1844 г. (първият Кадис) бе, за да завърши делото, но Божият народ избра да си постави нов водач и да се върне в Египет. До 1863 г. те бяха „съградили отново Ерихон“, вместо да участват в Божието дело за събарянето на стените на Ерихон. Затова бяха прокълнати със смърт в пустинята.

И Исус ги закле в онова време, казвайки: Проклет пред Господа да бъде човекът, който стане и построи този град Йерихон; с първородния си син ще положи основите му и с най-младия си син ще издигне портите му. Исус Навин 6:26.

Както при древния Израил при първия Кадис, който бе отхвърлил вестта на Исус Навин и Халев, така и бунтът на съвременния Израил при първия Кадис (1863) навлече върху тях проклятието на Исус Навин. Когато третият ангел се завърна на 11 септември 2001 г. (последния Кадис), започна заключителното дело, предшествашо Божието събаряне на Йерихон и неговите стени.

22 октомври 1844 г. бележи идването на третия ангел и, с това, бележи идването на скоро предстоящата неделя в последните дни. 1863 г. бележи края на изпитателния период на третия ангел, започнал на 22 октомври 1844 г. Следователно 1863 г. е символ на скоро предстоящия неделен закон, защото Исус винаги представя края чрез началото. През 1863 г. народът бе разделен на две класи; така и при неделния закон ще се проявят две класи.

Изпитателният период на третия ангел в милеритската история започна през 1844 г. и завърши през 1863 г., а и началото, и краят белязаха неделния закон на последните дни. В историята между началото (1844) и края (1863) се намира бунтът на милеритското движение (1856). Следователно този период носи подписа на „Истина“. Завръщането в Кадис за втори път на 11 септември 2001 г. бележи началото на изпитателния процес на третия ангел, който завършва при скоро идващия неделен закон, предобразен от 1863 г.

От този неделен закон до приключването на човешкото изпитание Йерихон и стените му ще бъдат съборени, в съгласие с изпълнителния съд над вавилонската блудница, която е представена в тази история. Четиридесети стих започва през 1798 г. и завършва с близко предстоящия неделен закон в четиридесет и първи стих. Времето на края през 1798 г. представлява вътрешната линия на Божията църква, започвайки с милеритите от движението на първия ангел и стигайки до движението на третия ангел и сто четиридесет и четирите хиляди. Всичко това — в един стих.

Войната между северния цар, която започна с възхода на южния цар през 1798 г., бе доведена до своя завършек през 1989 г., когато южният цар бе победен от съюз между петото и шестото царства на библейското пророчество. Войната между северния и южния цар, започнала през 1798 г., бе разпозната от милеритите като война срещу Рим, който те възприемаха просто като двете запустяващи сили — езичеството и папството. Когато войната приключи през 1989 г., и трите запустяващи сили бяха въввлечени, и това отбеляза началото на пророческата илюстрация за това как тези три сили водят света към Армагедон, който географски е представен в четиридесет и пети стих на Даниил единадесета глава.

Стихове четиридесети до четиридесет и пети определят пророческата динамика на трите сили, довеждащи папата до неговия край между моретата и славната свята планина. Правилно разбрана, пророческата история, представена в стих четиридесет и първи, включва стихове четиридесет и първи до четиридесет и четвърти.

Следователно, започвайки от времето на края през 1989 г., с второто свидетелство от 1798 г., което определя началото и края на войната между южния цар и северния цар, стихове четиридесет и първи до четиридесет и четвърти посочват тройния съюз на едно папство, чиято смъртоносна рана е изцелена, а стих четиридесет и пети е мястото, където тя достига своя край. Тези стихове, когато се разглеждат от тази гледна точка, представят история, която е външна спрямо Божията църква, както е представено и чрез взаимовръзката между седемте печата и седемте църкви в книгата Откровение.

Линията на пророческата история, представена от 1798 г., представлява преди всичко изследователния съд, а линията, която започва от същата точка през 1989 г., представлява преди всичко изпълнителния съд. 1798 г. преди всичко подчертава делото на вестителя, който приготвя пътя за Вестителя на завета, а 1989 г. преди всичко подчертава делото на вестителя Илия.

Започвайки от 1798 г., когато книгата на Даниил бе разпечатана, виждаме увеличаването на познанието за пророческата история, в която Христос води Своя народ в заветно отношение, осъществяващо трайното съчетание на божественото с човешкото. Този завет на последните дни е многократно посочван в Писанията.

Ето, идат дни, казва Господ, когато ще склуча нов завет с Израилевия дом и с Юдовия дом; не такъв завет, какъвто склучих с бащите им в деня, когато ги хванах за ръка, за да ги изведе от Египетската земя — Моя завет, който те нарушиха, макар че Аз им бях съпруг, казва Господ. Но ето заветът, който ще склуча с Израилевия дом след онези дни, казва Господ: Ще вложа закона Си във вътрешностите им и ще го напиша в сърцата им; и Аз ще бъда техен Бог, а те ще бъдат Мой народ. И няма вече да учат всеки ближния си и всеки брата си, като казват: Познайте Господа; защото всички ще Ме познават, от най-малкия между тях до най-големия между тях, казва Господ; понеже ще простя беззаконието им и греха им няма да помня вече. Еремия 31:31–34.

Всички пророци посочват последните дни, а изразът „последни дни“ в пророчеството представлява периода на съда. Първият ангел се яви през 1798 г., във времето на края, за да възвести откриването на съда през 1844 г., което е също и настъпването на последните дни. Последните дни са „дните“ на Еремия, които ще дойдат, когато Бог ще „прости“ „беззаконието“ и „няма вече да помни“ греховете на Своя народ. Това дело се извършва от Христос като Първосвещеник в прообразно-изпълнения ден на умилованието през „последните дни“.

Ако милеритският адвентизъм беше продължил с вяра да ходи в напредващата светлина на третия ангел, която дойде на 22 октомври 1844 г., те вече щяха да бъдат в своя вечен дом с Исус. Именно това има предвид Йеремя, когато казва: „след онези дни“. „Онези дни“ са пророческите периоди, които доведоха до 1844 г. и завършиха в нея. Те са „дните“, за които се говори в дванадесета глава на Даниил.

А ти иди по пътя си до края; защото ще починеш и ще застанеш в дела си в края на дните. Даниил 12:13.

В „последните дни“, или както казва Еремия, „след ония дни“, Христос възнамеряваше да вложи Своя закон във вътрешностите на Своя народ и да напише Своя закон върху сърцата. Вътрешностите са низшата природа, или както Павел я нарича — плътта, а сърцето е висшата природа. Заветът обещава да даде на Своя народ нов ум при обръщението и ново тяло при Второто пришествие. Човекът падна с Адам, който беше създаден по Божия образ и който беше създаден с висша природа и низша природа. Христовият завет е да изкупи човечеството с неговата двойка природа от проклятието на греха.

„В последните дни от историята на тази земя Божият завет с Неговия народ, който пази Неговите заповеди, трябва да бъде подновен. „В онзи ден ще направя за тях завет с полските зверове, с небесните птици и с пълзящите по земята твари; и ще строша лъка, меча и войната от лицето на земята, и ще ги направя да лежат в безопасност. И ще те сгодя за Себе Си завинаги; да, ще те сгодя за Себе Си в правда, в правосъдие, в милост и в щедри милости. Ще те сгодя за Себе Си във вярност; и ти ще познаеш Господа.“

„И в онзи ден ще се сбъдне: Аз ще послушам, казва Господ, ще послушам небесата, а те ще послушат земята; и земята ще послуша житото, виното и елея; а те ще послушат Езраил. И ще я посея за Себе Си в земята; и ще покажа милост към онази, която не беше помилвана; и ще кажа на онези, които не бяха Мой народ: Ти си Мой народ; а те ще кажат: Ти си мой Бог.“ Осия 2:14–23.

„В оня ден... останалите от Израила и оцелелите от Якововия дом... с истина ще се уповават на Господа, Светия Израилев.“ Исайа 10:20. Из „всеки народ и племе, език и люде“ ще има такива, които с радост ще откликнат на вестта: „Бойте се от Бога и въздайте Нему слава; защото настана часът, когато Той ще съди.“ Те ще се отвърнат от всеки идол, който ги привързва към тази земя, и ще се „поклонят на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори“. Те ще се освободят от всяко заплитане и ще застанат пред света като паметници на Божията милост. Покорни на всяко Божествено изискване, те ще бъдат разпознати от ангели и от човеци като онези, „които пазят Божиите заповеди и вярата в Исуса“. Откровение 14:6–7, 12.

„Ето, идат дни, казва Господ, когато орачът ще настигне жетваря, и тъпчещият грозде — онзи, който сее семе; и планините ще капят сладко вино, и всички хълмове ще се разтопят. И ще върна от плена Моя народ Израил; и те ще съградят запустелите градове и ще ги населят; ще насадят лозя и ще пият виното им; ще направят и градини и ще ядат плода им. И ще ги насадя в земята им, и те вече няма да бъдат изтръгнати от земята си, която им дадох, казва Господ, твоят Бог. Амос 9:13–15.“ Review and Herald, 26 февруари 1914 г.

Когато Йерекия казва „след онези дни“, „дните“, които предшестваха делото, представено от Христос, внезапно идващ в Своя храм, за да го очисти, бяха пророческите периоди, завършили през 1798 и 1844 година. Краят на тези пророчески дни (периоди) отбелязва четиридесет и шестте години, през които Христос издигна милеритския храм, и когато Той внезапно дойде на 22 октомври 1844 година, изпълняваше трета глава на Малахия, която изпълни също и когато очисти храма в началото и в края на Своего служение.

„Като очисти храма от купувачите и продавачите на света, Исус възвести Своята мисия да очисти сърцето от осквернението на греха — от земните желания, егоистичните страсти, злите навици, които покваряват душата. Цитира се Малахия 3:1–3.“ Копнежът на вековете, с. 161.

И „след онези дни“ Христос възнамеряваше да очисти храма, който бе издигнал, който представляваше Неговото дело по очистването на сърцата на Своя народ от осквернението на греха, или, както заявява Йеремия, да напише Своя закон върху сърцата и вътрешностите им.

Защото, като намира вина у тях, казва: „Ето, идат дни, казва Господ, когато ще склуча нов завет с Израилевия дом и с Юдовия дом; не според завета, който направих с бащите им в деня, когато ги хванах за ръка, за да ги изведа от египетската земя; защото те не устоях в Моя завет, и Аз престанах да се грижа за тях, казва Господ. Защото ето заветът, който ще склуча с Израилевия дом след онези дни, казва Господ: ще вложa законите Си в ума им и ще ги напиша в сърцата им; и Аз ще им бъда Бог, а те ще Ми бъдат народ.“ Евреи 8:8–10.

Думите „онези дни“ бяха Данииловият „край на дните“, който завърши през 1798 и 1844 година. Линията на протестантския рог, която започва през 1798 година, в четиридесети стих на Даниил единадесета глава, подчертава заветното взаимоотношение, което се установява със сто четиридесет и четирите хиляди. Еврейската дума „жребий“ означава малък камък, използван за определяне на нечия участ. На Даниил бе казано да отиде и да почива (в смъртта) до „края на дните“, когато през 1844 година щеше да започне съдът и неговата участ щеше да бъде определена.

А ти върви по пътя си до края; защото ще си починеш и ще застанеш в дела си в края на дните. Даниил 12:13.

„Дните“ на „края на дните“ представляват времевите пророчества, които завършиха през 1844 г., защото след това пророческо време вече нямаше да има. Двете хиляди и триста години, които бяха видението *marah*, означаващо внезапното явяване на Христос в Неговото светилище, тогава също приключиха; и две хиляди петстотин и двадесетте години на последното негодувание също приключиха, точно както дните на първото негодувание бяха приключили във времето на края през 1798 г. „След онези дни“, както се говори у Еремия, впоследствие бе разгледано от Павел. Павел се позовава два пъти на Еремиевото „след онези дни“, защото Павел не разглежда просто завета, който трябваше да бъде установен „след онези дни“, но, което е по-важно, той определя делото на Христос като Първосвещеник.

Защото с един принос Той усъвършенства завинаги онези, които се освещават. А и Светият Дух ни свидетелства за това; защото, след като по-рано бе казал: „Ето заветът, който ще склуча с тях след онези дни, казва Господ: ще вложa законите Си в сърцата им и ще ги напиша в умовете им“; и: „Греховете им и беззаконията им няма да помня вече.“ А където има прощение на тези неща, там вече няма принос за грях. И тъй, братя, като

имаме дръзновение да влезем в Светая Светих чрез кръвта на Исус, по един нов и жив път, който Той ни е осветил през завесата, сиреч, Своята плът; и като имаме Велик Свещеник над Божия дом. Евреи 10:14–21.

Двеста и двадесетте години, които свързват пророчеството на видението *marah* за явяването на Христос с пророчеството от две хиляди петстотин и двадесет години на видението *chazon* за пророческата история, свързват, или съединяват, началото на тези два пророчески периода чрез символична връзка, която представлява съчетаването на човешкото с божественото, което е делото, което Христос извършва в очистването, станало по време на движението на третия ангел, и което завършва със завета, който Той сключва със сто четиридесет и четирите хиляди.

Видението на *chazon*, което илюстрира потъпкването на храма, е видението за човечеството, което е било потъпкано от греха след бунта на Адам в Едемската градина; а видението на *marah*, което илюстрира Христовото дело по възстановяването и очистването на храма, също бе изпълнено на 22 октомври 1844 г. Съществуват две две хиляди петстотин и двадесетгодишни пророчества за Божието негодувание, които представят потъпкването на множеството и светилището.

И двете тези пророчества представят потъпкването на човечеството, което трябва да бъде възстановено чрез видението на *marah*. Тези две Божии негодувания против Неговия народ представят негодуванието върху падналото човечество, което би могло да бъде спасено и възстановено единствено чрез делото на Христос в съграждането и очистването на падналия храм.

Двете негодувания представляват висшето естество и низшето естество на човечеството. При падението на Адам низшето естество взе надмощие над висшето естество, а Христовият замисъл за човеците бе висшето естество да управлява над низшето естество. При падението на Адам висшето естество падна под похотите на низшето естество и Божият замисъл бе преобърнат. Това е, което се има предвид под библейското „обръщане“. Да бъдеш обърнат означава висшето естество да бъде възстановено на своето управляващо положение над низшето естество. Да обърнеш означава да преобърнеш или да обърнеш с главата надолу.

Първото негодувание срещу северното царство беше негодуванието срещу низшето естество, което при падението пороби висшето естество. Това негодувание дойде първо, защото Христос пое делото на изкуплението именно там, където то най-напред започна, а то започна с похотта на низшето естество, която беше похотта на апетита. Христос започна Своето дело с четиридесет дни пост.

„Христос знаеше, че за да осъществи успешно плана на спасението, Той трябва да започне делото по изкуплението на човека именно там, където е започнало разорението. Адам падна чрез угаждане на апетита. За да внуши на човека неговите задължения да се покорява на Божия закон, Христос започна Своето дело на изкупление чрез реформиране на физическите навици на човека. Упадъкът в добродетелта и израждането на човешкия род се дължат главно на угаждането на извратения апетит.“ Testimonies,

Второто негодувание беше насочено срещу по-висшето естество, представено от южното царство, където се намира Йерусалим — градът, който Бог избра, за да положи там името Си. На 22 октомври 1844 г. делото, което Христос възнамеряваше да извърши, и делото, което Той сега извършва, са представени чрез двете пръчки на Езекил.

Когато двете пръчки на Езекиил се съединят завинаги в една пръчка, това посочва завета, в който Христос отнема греха от Своя народ завинаги, и висшата и низшата природа биват върнати към надлежния йерархичен ред, и човекът отново става цялостен. В необърнатото състояние низшата природа на човека, представена от първото негодувание, владееше над висшата природа на човека, представена от последното негодувание. Затова първото негодувание беше против северното царство, което географски се намираще „над“ южното царство.

Двеста и двадесетте години, които свързват двете видения — *marah* и *chazon* — с божествеността и човечеството в техните взаимни начала, и двете се събират в една тояга, когато Христос завършва делото на третия ангел със сто четиридесет и четирите хиляди. Това е пророчеството за последното негодувание против южното царство, което е съединено с пророчеството за явяването през 1844 г., защото заветът дава нов ум при обръщението, но новото тяло (северното царство) се възстановява едва при второто пришествие, в миг, в едно мигване на око.

Четиридесети стих на Даниил единадесета глава определя и двете времена на края и, като прави това, подчертава една вътрешна и една външна линия на пророческа история по време на историята на земния звяр от Откровение, глава тринадесета. Истините, които се разпечатват в този стих, представят както вътрешните, така и външните линии на истината, които Христос дойде да открий и да осъществи сред Своя народ. Истината, че човечността, съединена с божествеността, не съгрешава, е представена в светлината, свързана с въздействието от разпечатването на знанието, и представлява вътрешната истина на Божия народ в последните дни. Светлината, представена чрез войната между силите, които водят света към Армагедон, е външната истина на Божия народ в последните дни.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

И биде към мене словото Господне отново, казвайки: Още, сине човешки, вземи си една пръчка и напиши на нея: За Юда и за израилевите чеда, неговите другари; после вземи друга пръчка и напиши на нея: За Йосиф, пръчката на Ефрем, и за целия Израилев дом, неговите другари. И съедини ги една с друга в една пръчка; и те ще станат едно в ръката ти. И когато чедата на твоя народ ти проговорят, казвайки: Не ще ли ни покажеш що значат тия за тебе? кажи им: Така казва Господ Бог: Ето, Аз ще взема пръчката на Йосиф, която е в ръката на Ефрем, и Израилевите племена, неговите другари, и ще ги сложа с нея, сиреч с пръчката на Юда, и ще ги направя една пръчка, и те ще бъдат едно в Моята ръка. И пръчките, върху които пишеш, ще бъдат в ръката ти пред очите им. И кажи им: Така казва Господ Бог: Ето, Аз ще взема израилевите чеда измежду народите,

гдето са отишли, и ще ги събера отвсякъде, и ще ги доведа в земята им. И ще ги направя един народ в земята, върху Израилевите планини; и един цар ще бъде цар на всички тях; и те не ще бъдат вече два народа, нито ще се разделят вече на две царства изобщо. И няма вече да се оскверняват с идолите си, нито с мерзостите си, нито с каквито и да било свои престъпления; но Аз ще ги избавя от всичките им обиталища, в които са съгрешавали, и ще ги очистя; тъй ще бъдат Мой народ, и Аз ще бъда техният Бог. И Давид, Моят слуга, ще бъде цар над тях; и всички те ще имат един пастир; ще ходят и по Моите съдби, и ще пазят наредбите Ми, и ще ги изпълняват. И ще живеят в земята, която дадох на слугата Си Яков, в която бащите ви са живели; и ще живеят в нея те, и чадата им, и чадата на чадата им до века; и слугата Ми Давид ще бъде техният княз до века. И още, ще направя с тях завет на мир; той ще бъде вечен завет с тях; и ще ги утвърдя, и ще ги умножа, и ще поставя светилището Си сред тях до века. И скинията Ми ще бъде над тях; да, Аз ще бъда техният Бог, и те ще бъдат Мой народ. И народите ще познаят, че Аз, Господ, освещавам Израил, когато светилището Ми бъде сред тях до века. Езекиил 37:15–28.